

emplaçament les pistes del Club d'Aeromodelisme, com a conseqüència de les obres d'urbanització del Pla de la Bruguera?. El Sr. Josep Rodríguez i Vasallo indicà que aquest tema posava en evidència, com ja havia dit en anteriors ocasions, la necessitat de disposar d'un Reglament d'ajudes i subvencions i que seria una llàstima que per la falta de diligència de l'Ajuntament es perdés un Club amb entitat i activitat com el d'Aeromodelisme.

Li contestà el Sr. Alcalde explicant-li les gestions efectuades amb els directius de l'indicat Club. Afegí que recollia el suggeriment de disposar d'un Reglament d'ajudes i subvencions, hi ho estudiaria, tot i no essent tasca fàcil.

¿Quins foren els motius pels que el Regidor Sr. Joan Piñot (C.i.U.), s'abstingué en la votació d'adjudicació de les obres de consolidació de Castellar Vell, en Comissió de Govern del dia 21/12/89, quan tot el Consistori va votar a favor d'aprovar el projecte tècnic, en sessió del Ple de data 29/9/89?.

Li contestà el Sr. Alcalde dient-li que la pregunta es traslladaria al Sr. Joan Piñot, avui absent.

- ¿Perquè no s'ha consensuat amb l'oposició la prioritat dels carrers a asfaltar, tenint en compte que s'els va dir així en Comissió Informativa?.

En aquest punt de la sessió, es reincorporà el Sr. Àngel Aldaz (C.i.U.).

Finalment el Sr. Alcalde informà a tot el Consistori de l'adquisició del quadre del pintor castellanenc, En Pere Marra i Datzira, que llueix al Saló de sessions.

I no havent-hi cap més assumpte a tractar, essent les deu del vespre, s'aixecà la sessió de la qual s'estén la present Acta que signen amb mi, el Secretari accidental, tots els membres components de l'Ajuntament Ple. Certifico.

[Handwritten signatures and scribbles on the left margin]

[Handwritten signatures and scribbles at the bottom of the page]

A Castellar del Vallès, el dia vint-i-sis de febrer de mil nou-cents noranta, essent dos quarts de nou del vespre, al Saló de Sessions de l'Ajuntament, sota la Presidència de l'Il.ltre. Sr. Alcalde-President, N'Albert Antonell i Ribatallada, i assistits per mi, el sotasignat Secretari accidental d'aquest Ajuntament, En Cristòfol Torra i Miró, es reuniren els senyors Tinents d'Alcalde: N'Àngel Aldaz i Torrella, En Josep-Ramon Recordà i Cutié, En Josep Carreras i Pecanins, En Joan Piñot i Garrós, En Ferran Sánchez i Pallarés, i els Regidors: En Josep-Maria Company i Riera, En Josep Parcerisa i Massaveu, En Ramon Moix i Cano, En Josep Rodríguez i Vasallo, En Francisco Borrego i Poyato, En Patricio Mercado i Pancorbo, Na Pilar Llaquet i Quintilla, En Bartomeu Xavier Calafell i Moranta, En Joan-Manuel Juárez i Garrido i En Miquel-Àngel Sòria i García, per tal de celebrar sessió extraordinària.

Excusà la seva assistència el Sr. Germà Calvo.

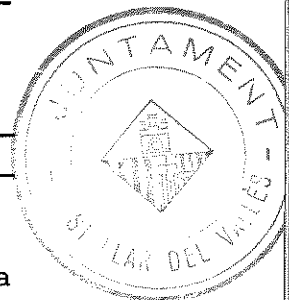
Vist que s'havia assolit la majoria absoluta del nombre de membres de l'Ajuntament Ple, el Sr. President obrí l'acte i s'entrà a conèixer els afers inclosos en l'ordre del dia.

1.- APROVACIÓ DE L'ACTA DE LA SESSIÓ ANTERIOR.

Tothom manifestà que havia llegit l'esborrany de l'Acta de la sessió anterior i trobant-lo conforme, s'aprovà per unanimitat.

2.- RATIFICACIÓ DECRET DE L'ALCALDIA NUM. 21/90, SOBRE COMPAREIXENÇA EN EL RECURS CONTENCIÓS-ADMINISTRATIU NÚM. 926-A/89.

ATES que per raons d'urgència l'Alcaldia va haver de dictar el Decret núm. 21/90, per tal de compareixer com a part demandada en el recurs contenciós

administratiu núm. 926/A/89, interposat per Na Mercedes Bordera i Jorba, davant la Secció Tercera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

ATÈS que es competent aquest Ajuntament Ple en base al que disposen els articles 22 de la Llei 7/1985, 23 del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, i 50 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals.

A l'Ajuntament Ple tinc l'honor de proposar l'adopció del següent.

ACORD:

Ratificar el Decret de l'Alcaldia núm. 21/90, de data 13 de febrer proppassat, que copiat literalment diu així:

"DECRET 21/1990.- Castellar del Vallès, tretze de febrer de mil nou-cents noranta.

Vist el recurs contenciós-administratiu núm. 926-A/89, interposat davant la Secció Tercera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, per Na Mercedes Bordera i Jorba contra acord de la Comissió de Govern d'aquest Ajuntament de data 16-11-89, (expd. 101-88) resolent recurs de reposició interposat contra llicència d'obres atorgada a En Francesc Casanovas i Enrich

H E R E S O L T.

PRIMER.- Compareixer com a part demandada en l'indicat recurs contenciós-administratiu núm. 926/A/89, interposat per Na Mercedes Bordera i Jorba, davant la Secció Tercera de la Sala del Contenciós-Administratiu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya.

SEGON.- Designar al Lletrat i Procurador dels Tribunals de Barcelona, En Josep Mª Valls i Roman i N'Àngel Quemada i Ruiz respectivament, perquè defensen i representin els interessos municipals.

TERCER.- Sotmetre aquest Decret a la consideració de l'Ajuntament Ple, per a la seva ratificació"

Defensà la proposta el Sr. Alcalde.

Intervingué el Sr. Josep Rodríguez i Vasallo (PSC) per demanar que en aquests casos se'ls facilités més amplia informació sobre els fets que varen ocasionar la resolució que es sotmet a ratificació.

Posat a votació fou aprovat per unanimitat.

3.- PLANTILLA ORGÀNICA.

ATÈS que els articles 90 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de Règim Local i 126 i 127 del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, determinen que les Corporacions Locals aprovaran anyalment en ocasió del pressupost, la plantilla de personal que comprendrà tots els llocs de treball degudament classificats, reservats a funcionaris i a personal laboral i eventual i que els articles 126 i 127 del Reial Decret Legislatiu 781/86, de 18 d'abril, contenen els principis informadors per a l'elaboració de les Plantilles així com el procediment per a la seva aprovació.

L'Alcalde-President, proposa al Ple de la Corporació, l'adopció dels següents.

ACORDS:

PRIMER.- Aprovar la Plantilla Orgànica d'aquest Ajuntament per a l'any 1990 que es conté en la documentació annexa a aquest Dictamen i que forma part del mateix, comprenent el detall d'aquesta Plantilla Orgànica, els següents apartats:

A) Places de funcionaris de carrera classificades en escales i sots-escales.

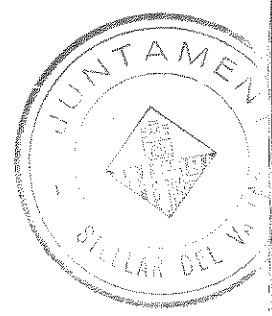
B) Places reservades a personal de confiança o assessorament especial.

C) Llocs de treball subjectes a la legislació laboral.

SEGON.- Aprovar l'adscripció als llocs de treball que integren el document D) dels que constitueixen la Plantilla Orgànica.

La remoció dels funcionaris adscrits a aquests llocs de treball es podrà fer per l'Organ Corporatiu que en el seu dia va decidir l'adscripció, sempre que es tracti de llocs de treball que impliquin prefectura.

En el cas que els llocs de treball no impliquin prefectura, la remoció s'efectuarà per l'Alcaldia o Tinent d'Alcalde que actúi per delegació, quan es tracti de canvis de dependència o Servei, o pel

Cap de la Dependència o Servei, quan es tracti de llocs de treball dins l'àrea d'aquells.

L'adscripció de llocs de treball que impliqui prefectura a funcionaris interins o amb caràcter accidental a funcionaris de carrera, s'efectuarà per Decret de l'Alcaldia en raó de necessitats del servei, a proposta de les Prefectures de Dependència o Servei, i sense perjudici de l'immediata convocatòria pública per adscripció dels llocs de treball a funcionaris de carrera, conforme amb els articles 101 i 102 de la Llei de Bases de Règim Local.

TERCER.- Trametre còpia de la Plantilla a l'Administració de l'Estat i a la Comunitat Autònoma de Catalunya i disposar la seva publicació íntegra al Butlletí Oficial de la Província.

Defensà la proposta el Sr. Alcalde.

Intervingué el Sr. Josep Rodríguez i Vasallo (PSC) per dir, que la Policia Local apareix en la Plantilla que es sotmet a aprovació infradotada, no solament pel que fa al nombre, sinó també, pel que fa al reciclatge dels seus membres. Afegí que atès el creixement de Castellar la plantilla de la Policia, tal com la contempla la proposta, sera insuficient. Per aquests motius anuncià que el seu grup votaria en contra.

Sotmesa a votació fou aprovada per majoria absoluta, amb el següent resultat:

Vots a favor : ONZE (11), dels Regidors d'IC.
i C.i.U.

Vots en contra: QUATRE (4), dels Regidors del
PSC.

Abstencions : UNA (1), del Redigor del P.P.

4.- RATIFICACIÓ DECRET DE L'ALCALDIA NUM. 12/ 90, SOBRE INCREMENT DE LES RETRIBUCIONS AL PERSONAL MUNICIPAL, PER A 1990.

ATÈS que per raons d'urgència l'Alcaldia va haver de dictar el Decret núm. 12/90, sobre l'increment de les retribucions al personal municipal, per a 1990.

ATÈS que es competent aquest Ajuntament Ple en base al que disposen els articles 22 de la Llei 7/

1985, 23 del Reial Decret Legislatiu 781/1986, de 18 d'abril, i 50 del Reglament d'Organització, Funcionament i Règim Jurídic de les Entitats Locals.

A l'Ajuntament Ple tinc l'honor de proposar l'adopció del següent.

ACORD:

Ratificar el Decret de l'Alcaldia núm. 12/90, de data 26 de gener proppassat, que copiat literalment diu així:

"DECRET 12/1990.- Castellar del Vallès, vint-i-sis de gener de mil nou-cents noranta.

ATÈS que l'article 3 del Reial Decret LLei 7/1989, de data 29 de desembre de 1989, determina que les retribucions del personal en actiu del sector públic experimentaran un augment del 5 per 100 sobre les percebudes a l'any 1989 amb el caràcter d'entrega a compte de les que en el seu cas es fixaran a l'aprovar els Pressupostos Generals de l'Estat de 1990.

Igual tractament te el personal laboral a càrrec del sector públic.

ATÈS que es possible que dit increment sigui superior al 5 per cent indicat, aquesta Alcaldia considera convenient que l'increment a satisfer a compte en la nómina de gener sigui del 6 per cent, amb independència de la liquidació definitiva que es practiqui al fixar la Corporació les retribucions de 1990.

Aquesta Alcaldia .

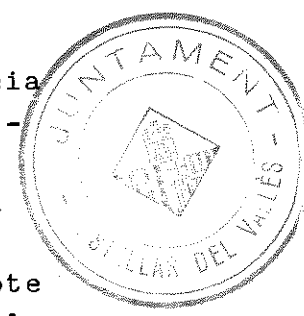
H A R E S O L T.

PRIMER.- Que la nómina de 1990 experimentarà un augment del 6 per cent sobre les retribucions de caràcter fixe i periòdic cobrades el novembre de l'any passat, amb l'única excepció dels increments per triennis.

SEGON.- La seva aplicació comptable serà la següent:

- a) Retribucions bàsiques: increment del 5%
- b) Retribucions complementaries: la diferència fins a arribar al 6 per cent de la totalitat dels dos conceptes.
- c) L'aportació a la MUNPAL s'incrementarà un 5 per cent.

TERCER.- Del present Decret se'n donarà compte a la Comissió de Govern i a l'Ajuntament Ple, en la primera sessió que celebrin."

Explicà el contingut de la proposta el Sr. Alcalde.

Intervingué el Sr. Miguel Àngel Sòria (P.P.), per dir que la Policia Municipal estava ací a Castellar per sota de molts municipis, en retribució i efectius, motiu pel qual anuncià que votaria en contra d'aquesta proposta.

Sotmesà a votació fou aprovada per majoria absoluta amb el següent resultat:

Vots a favor : QUINZE (15), dels Regidors de C.i.U., PSC, i I.C.

Vots en contra: UN (1), del Regidor del P.P.

Abstencions : CERO (0).

5.- APROVACIÓ INICIAL, SI ESCAU, DEL PRESSUPOST GENERAL PER L'EXERCICI DE 1990 I LES SEVES BASES D'EXECUCIÓ.

Vist l'expedient tramitat per la confecció del Projecte de Pressupost General de 1990 i les seves Bases d'Execució, d'import 912.306.000'- pessetes, el sotassignant proposa a l'Ajuntament Ple l'adopció dels següents.

ACORDS:

PRIMER.- Aprovar inicialment el Pressupost General per l'actual exercici de 1990, d'import 912.306.000'- pessetes, que desglossat per Capítols, ofereix el següent detall:

INGRESSOS:

a) Operacions corrents:

CAP.	I.- Impostos directes	273.671.000
"	II.- Impostos indirectes	60.177.000
"	III.- Taxes i altres ingressos ...	121.866.000
"	IV.- Transferències corrents	146.479.000
"	V.- Ingressos patrimonials	6.610.000

b) Operacions de capital.

CAP.	VI.- Alienació d'inversions reals	- - -
"	VII.- Transferències de Capital	83.002.000
"	VIII.- Variació d'Actius Financers	500.000
"	IX.- Variació de Passius Financers	220.001.000
	TOTAL D'INGRESSOS	912.306.000

=====

DESPESES:

a) Operacions corrents:

CAP.	I.- Remuneracions de personal ..	248.389.121
"	II.- Compra béns corrents i ser..	244.790.673
"	III.- Interessos	58.381.971
"	IV.- Transferències corrents	23.427.677

b) Operacions de capital.

CAP.	VI.- Inversions reals	299.805.000
"	VII.- Transferències de Capital ..	10.000.000
"	VIII.- Variació d'Actius Financers.	500.000
"	IX.- Variació de Passius Financers	<u>27.011.558</u>
	TOTAL DESPESES	912.306.000

=====

SEGON.- Aprovar inicialment les Bases d'Execució de l'indicat Pressupost.

TERCER.- Aprovar les operacions de crèdit per un total màxim de 220 milions de pessetes, per tal de finançar el Programa d'Inversions. Aquests crèdits es formalitzaran amb el Banc de Crèdit Local i la Diputació de Barcelona en les mateixes condicions normalment establertes per dites Institucions. Es faculta al Sr. Alcalde per a l'execució de dits acords, en especial per la signatura dels oportuns contractes, previa autorització de la Generalitat.

QUART.- Exposar-ho al públic, per termini de quinze dies hàbils, a efectes d'examen i reclamacions, i considerar-ho definitivament aprovat si, al finalitzar el termini d'exposició, no s'ha presentat cap tipus de reclamació.

Defensà la proposta el sr. Ferran Sànchez, el qual bo i remarcant l'esperit d'autonomia financera en que s'inspirava la Llei 39/88, d'Hisendes Locals, a l'empar de la qual l'Ajuntament aprovà el setembre passat l'establiment dels nous tributs i preus públics i les seves corresponents ordenances fiscals reguladores, feu una detallada explicació comparativa del Pressupost que es sotmetia a aprovació, en relació al de 1989, tant d'ingressos com de despeses i en la que destacà que:

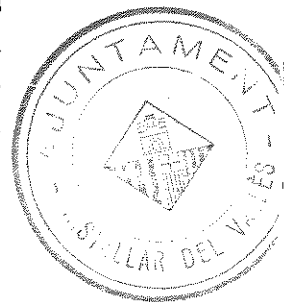
- el pressupost que es sotmetià a aprovació suposava globalment un increment aproximat d'un 32%; un increment aproximat del 21'8 per 100 pel que feia a ingressos i despeses ordinaries i un increment del 63 per 100 en el capitol d'inversions, respecte al

602225

Pressupost

de

l'any

passat.

- el creixement de l'Ordinari es justifica bàsicament pel creixement econòmic de Castellar, el qual incidiria de forma especial en els següents impostos: impost sobre bens immobles de naturalesa urbana, amb un 20'9 per 100, impost sobre increment del valors de terrenys (Plus-Vàlua), amb un 21 per 100 i impost sobre construccions i obres amb un 71 per 100.

- el indicats augments no afecten la pressió fiscal de contribuent, ja que la majoria dels impostos, taxes i preus públics han crescut per sota de l'I.P.C. (6'9%).

- el fort increment de les Inversions necessari per cobrir les necessitats de Castellar té previst el seu finançament mitjançant subvencions, superàvit del Pressupost de l'any passat i operacions de crèdit, no creant-se una situació excessivament gravosa per les finances municipals, al no rebasar-se el 25 per 100 de l'endeutament previst per Llei.

Intervingué, a continuació, el Sr. Bartomeu-Xavier Calafell (I.C.), per dir, en resum que:

- el fet de que el Pressupost es presentés a aprovació el mes de febrer era una política usual de l'equip de govern, el qual era l'únic que es beneficiava d'aquest retard, al conèixer detalladament els ingressos, despeses i inversions abans de l'aprovació, mentre que l'oposició no tenia coneixement d'aquestes dades i no podia participar en la seva elaboració.

- el pressupost que es sotmetia a aprovació, pel seu important montant econòmic hauria de significar una forta inversió en projectes i obres, i que aixó no era així, doncs les obres l'alenteixen i els projectes es fan interminables (exemple: Auditori, Parc de Canyelles, Remodelació Passeig, carrer Major, etc)

- tot aixó es produïa per una manca de planificació i de decisió, donant la sensació de que feia por invertir i de fer un endeutament més agoserat.

- que com cada any es produïa un important superàvit: 40.000.000 de pessetes.

- que la previsió del superàvit d'enguany torna a ésser feta a la baixa, recordant que des de 1979 es produeixen superavits, el que impedeix haver realitzat inversions a mes curt termini, que s'han eternitzat, o no s'han fet.

- ¿qué quan es duran a terme la tirallonga de propostes que tenia previstes C.i.U. en el seu programa electoral.?

- pel que fa als ingressos respecte a 1989, s'havia fet una previsió a la baixa, amb plus-vàlua, imprevistos i interessos. En el capítol de transferències corrents les subvencions brillen per la seva absència. Tenim en compte una pressió fiscal de 34.843' - pessetes/habitant/any s'obtenien pocs beneficis. En definitiva si s'hagués fet un pressupost mes realista, enguany, s'haurien superat els 1.000 milions de pessetes.

- pel que feia a les despeses, que moltes partides, que s'han inclòs com inversió, podrien entrar en despeses corrents; que d'inversions s'han fan poques de serioses, sense criteri ni planificació.

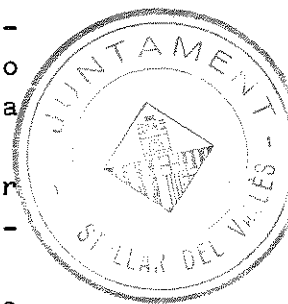
- que per Conselleries, critica la subvenció atorgada a l'Obra Social Benefico-Municipal, que no es controla; en Urbanisme i Obres públiques digué que es destina poc a jardineria i mobiliari urbà, i que es convertia practicament en un pressupost de manteniment. Preguntà quer havia pasat amb el projecte urbanístic de Castellar: en Ensenyament digué que el Pressupost era calcat al de l'any passat, no es contemplaven temes com el menjador escolar i criticà l'actuació del Consell Escolar Municipal i la insuficiència del servei de Jardí d'Infància; i en Cultura, criticà la minsa incidència de l'Escola de Música a la població, malgrat l'assignació que es preveia.

- que, en definitiva, hi ha una manca d'informació en matèria econòmica a la població, perquè no s'utilitza el Butlletí d'Informació Municipal per a donar una informació més objectiva del Pressupost.

Per tot aixó, anuncià el Sr. Bartomeu-Xavier Calafell, (I.C.), que votarà en contra de la proposta.

A continuació intervingué el Sr. Patricio Mercado (PSC), el qual començà puntualitzant que els tributs i preus públics aprovats per l'Ajuntament a l'empar de la Llei 39/88, d'Hisendes Locals no ho varen esser per unanimitat. Digué a continuació que l'augment global del Pressupost els semblava injus-

602226

tificat, en funció dels serveis que es prestaven, i que ja en el seu dia varen denunciar que no es feia una previsió previa dels serveis que es volien donar, per tal d'acomodar-hi després els recursos econòmics. Digué que s'infravaloraven els ingressos i que creia hi hauria superàvit, tema del que ja en parlarien en el seu dia; en resum que aixó denotava una falta de voluntat política de no prestar serveis. Afegí, que analitzat per Conselleries, el Pressupost els semblava antisocial i desproporcionat, tenint en compte que hi ha diferència d'assignació entre el 6 i 55 per 100 d'augment, essent les prestacions socials les que es beneficien menys d'aquest percentatges d'increment. Digué que els semblava que tampoc hi havia un ordre de prioritats. Pel que fa al tema de les subvencions insistí en que es del tot necessària l'elaboració d'un Reglament d'Ajudes i Subvencions. Pel que fa al tema d'inversions, digué que hi podien estar d'acord en alguns apartats, tot i que que no entenien la frenada en l'apartat de pavimentació de carrers i voreres.

Intervingué el Sr. Ferran Sànchez (C.i.U.) per clarificar alguns aspectes concrets que en les seves anteriors intervencions han plantejat els Srs: Bartomeu Calafell (I.C.) i Patricio Mercado (PSC).

Prengué la paraula el Sr. Josep Rodríguez i Vasallo, per dir que era falç, tal com volia fer veure el Sr. Ferran Sànchez (C.i.U.) que l'augment de la pressió fiscal venia donat per un augment imperatiu de la nova Llei d'Hisendes Locals, ja que era l'Ajuntament qui aplicava els impostos. Digué que hi havia una desproporció en les inversions, que en contes de repartir-se, s'havien concentrat, segurament perquè 1991 era any d'eleccions municipals. Pel que fa al capítol de subvencions hi havia hagut un fort augment. En relació al superàvit digué que si era espontani no tenia cap importància, però el que es generava de forma constant, era preocupant, afegint que si l'Ajuntament no el destinava a serveis, estava millor a la butxaca dels Castellarencs. Agraí la inclusió en el Pressupost del tema de les barreres arquitectòniques, malgrat que lamentà que el Regidor de Sanitat i Serveis Socials se n'hagués oblidat. Pel que fa a inversions remarcà la viabilitat d'una alternativa de remodelació global del tema concret de

12

la nau de la Plaça Major. Insistí un cop més, amb la necessitat de disposar d'un Reglament d'ajudes i subvencions. Finalment, en el tema de prioritats per Conselleries, digué que la Policia Municipal estava insuficient dotada, tant en nombre com a reciclatge dels seus membres, tenint en compte el ritme de creixement de Castellar.

L'Alcalde digué respecte a la intervenció del Sr. Bartomeu-Xavier Calafell, que I.C. volia baixar els impostos i augmentar el Pressupost i que creia que posar a l'ordinari xifres que se sabien que no serien possibles era enganyar-se, pel que es creia més convenient operar amb les inversions.

Respecte a la intervenció del Sr. Josep Rodríguez i Vasallo (PSC), pel que feia a la insuficient dotació de la Policia Municipal manifestà el Sr. Alcalde, que el tema de la seguretat era una competència de l'estat com ho eren, per exemple, els serveis de Notaries, Jutjats, Correus, etc., i que la Policia Local tenia la missió de col·laborar amb aquestes forces, que el tema de la seguretat ciutadana, no podia esser resolt per l'Ajuntament, sinó que l'havia d'afrontar amb col·laboració amb les forces de seguretat de l'Estat.

Es sotmeté, finalment, a votació separada la proposta d'aprovació inicial del Pressupost General i les seves bases d'execució, de la següent forma:

- Primer punt de la proposta, fou aprovat per majoria absoluta, amb el següent resultat:

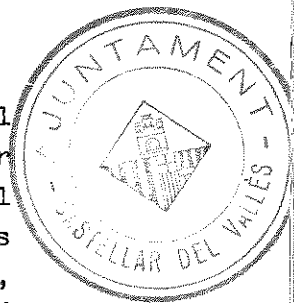
Vots a favor : NOU (9), dels Regidors de CiU
Vots en contra: SET (7), dels Regidors de P.P.
I.C., i PSC.

Abstencions: : CERO (0).

- Segon, Tercer i Quart punts, foren aprovats per unanimitat.

6.- RECTIFICACIÓ PADRÓ MUNICIPAL D'HABITANTS.

Vista la rectificació del Padró Municipal d'Habitants d'aquest municipi, referida a 1 de gener de 1990, als efectes previstos en l'article 82.1 del Reglament de Població i Demarcació Territorial de les Entitats Locals, aprovat per Reial Decret 1690/1986, d'11 de juliol, a l'Ajuntament Ple proposo l'adopció dels següents.

ACORDS:

PRIMER.- Aprovar la rectificació del Padró Municipal d'Habitants referida a aquesta població i data 1-1-90, amb el següent resum:

	<u>TOTAL</u>	<u>HOMES</u>	<u>DONES</u>
Població de Dret 1/1/89	12.641	6.286	6.355
Altes des de 1/1/89 a 1/1/90	850	428	422
Baixes des de 1/1/89 a 1/1/90	338	170	168
Població de dret a 1/1/90	13.153	6.544	6.609

SEGON.- Exposar al públic la indicada rectificació, per termini de quinze dies, en el tauler d'anuncis de l'Ajuntament.

TERCER.- Trametre els resums numèrics de la rectificació, juntament amb el resultat de l'exposició pública, a la Delegació Provincial de l'Institut Nacional d'Estadística.

Defensà la proposta el Sr. Alcalde.

Sotmesa a votació fou aprovada per unanimitat.

7.- DENOMINACIÓ D'UNA VIA PÚBLICA.

ATÈS que es vol donar el nom de PERE MARRA i DATZIRA, a una via pública compresa entre el carrer d'Alfons Govern i Mossén Jaume Rafanell.

ATÈS que instruït el corresponent expedient, a l'emprar del que estableix el Reglament Especial d'Honors i Distincions, aprovat per aquest Ajuntament, en sessió del dia 1/7/88, havent nomenat Instructor i Secretari, i practicat les proves oportunes, s'ha dictat proposta de resolució.

A l'Ajuntament Ple tinc l'honor de proposar l'adopció del següent.

ACORD:

Aprovar la proposta per la que es posa el nom de PERE MARRA i DATZIRA, al carrer comprès entre els carrers d'Alfons Govern i Mossén Jaume Rafanell, al sector dels Pedrissos.

Explicà el contingut de la proposta el Sr. Josep-Ramon Recorda.

Sotmesa a votació fou aprovada per unanimitat.

8.- MOCIÓ DE L'ALCALDIA SOBRE L'AUTODETERMINACIÓ

L'Alcaldia-Presidència proposa a l'Ajuntament Ple ratificar el contingut de la Resolució del Parlament de Catalunya de data 12 de desembre de 1989, el text de la qual es el següent:

" PRIMER.- Declara, solemnement, que Catalunya forma part d'una realitat nacional diferenciada en el conjunt de l'Estat, fet que el poble català ha sostingut en tot moment, tant des de les seves forces polítiques, de les institucions culturals i civils del país, com des de la consciència de la majoria dels seus ciutadans i ciutadanes.

SEGON.- Manifesta que l'acatament del marc institucional vigent, resultat del procés de transició política des de la dictadura a la democràcia, no significa la renúncia del poble català al dret a l'autodeterminació, tal com estableixen els principis dels organismes internacionals i es dedueix del preàmbul de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya de 1979.

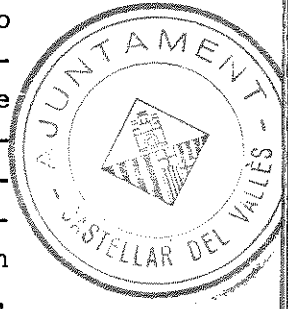
TERCER.- Afirmar, com a conseqüència, que en el moment que ho cregui oportú, i a través de les actuacions previstes en el mateix ordenament constitucional, podrà incrementar les cotes autogovern fins allà on cregui convenient i, en general, adequar la regulació dels drets nacionals a les circumstàncies de cada moment històric".

El Sr. Alcalde explicà que l'aprovació del text d'aquesta moció va esser demanada en principi per la secció local d'E.R.C., i que l'Alcaldia l'ha fet seva. Afegí que l'autodeterminació es un dret innat en l'home i que ningú el pot treure ni donar. Es tracte en tot cas només de recolçar la Resolució que al respecte ha adoptat el Parlament de Catalunya.

Intervingué, a continuació el Sr. Miquel-Àngel Soria (P.P.), que al respecte digué:

"En primer lugar, deseo recordar a tan digno auditorio que he renunciado a mi derecho de intervención en los siete puntos anteriores del Pleno porque prefiero consumir todo mi tiempo en defender, en nombre del Partido Popular, la tesis por la que rechazamos de la forma mas contundente la Moción que presenta esta Alcaldia sobre la llamada "Autodeterminación de Cataluña". Ruego, pues, no se me tache de prolijo, ya que este representante democrático del pueblo acostumbra a escuchar pacientemente cualquier inter-

[Handwritten signature]

vención del resto de grupos políticos, sea o no de su agrado.

Mas de una vez me he permitido señalar que temas como el que ahora nos ocupa no son propios de debate en el seno de un Consistorio. Es el Parlament de Catalunya, en Barcelona, o el Congreso de los Diputados, en Madrid, quienes han de debatir mociones o propuestas de este jaez, que, obviamente, no son competencia de la Administración Local.

Pero..., he aquí, que por la Ley del "orden y mando", nuestra primera autoridad, a sabiendas de una mayoría absoluta que le desbroza el camino, presenta una Moción cuyo origen es mas que dudoso. Se nos aseguró, en la Comisión Informativa correspondiente, que esta Moción la cursaba un grupo extramunicipal, es decir, sin representación en este Consistorio: Esquerra Republicana de Catalunya. La ambigüedad y extrañas maneras utilizadas en la citada comisión suscitan la sospecha-no infundada-de que aquí hay busilis, como diria Bécquer.

¿Es, realmente ERC, la autora de tan luminosa idea? ¿Lo es, quizá, el Equipo de Gobierno del Ciu apoyado por los pupilos del Sr. Colom? ¿Serán los primigenios ardores nacionalistas de nuestro Alcalde? ¿Qui lo sa! Lo que sí sabemos con certeza es que esta noche se van a emitir votos favorables a la autodeterminación, en contra de las propias conciencias. Es, señores, la esclavitud de la disciplina de partido cuando un partido viaja por la nebulosa de la ambigüedad. Compruebese quien vota "si" y analicese con objetividad sus fervores secesionistas. En lo que concierne a este modesto concejal, tengan todos la seguridad de que, al menos, es libre.

Quisiere rebatirle, Sr. Alcalde, la Moción que usted presenta, en nombre de no se sabe quien, con argumentos históricos, jurídicos, y de sentido común. Principiemos pues, refrescando su memoria histórica, que bueno es hacerlo de vez en cuando.

Aunque parezca paradógico, comienza la unidad del País con la romanización de la antigua Hispania. Cuando se celebra el III Concilio de Toledo (589), en plena dominación visigoda, la religión católica se convierte en la del Estado. Eran otros tiempos, evidentemente; hoy dia, sin embargo, hasta los agnósti-

cos, reconocen objetivamente la labor unificadora e integradora del Pais por parte de la Iglesia. No se comprende, pues que, años más tarde, a comienzos del siglo XIII, los árabes conquistaran la Península, de no haber sido por el apoyo manifiesto de quienes, entonces, no admitieron el Catolicismo.

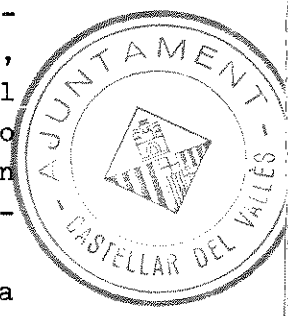
La Reconquista propició un mosaico de estados en que los reinos pertenecían a los reyes, no al pueblo. Por lo que respecta a Cataluña, es Wifredo "El Velloso", quien logra reunificar los diversos condados situados en la Marca Hispánica de los francos, independizándose de éstos a finales del siglo X, y consiguiendo que su título de Conde de Barcelona prevaleciera sobre los demás. Así, pues, será su hijo y sucesor, Borrell II, quien independice Cataluña del reino franco.

Será mediante el matrimonio de Ramón Benrenguer "El Santo", Conde de Barcelona, con Doña Petronila, hija del rey Ramiro II de Aragón, cuando tiene lugar la unión de Aragón y Cataluña, formando la que se conoce como Corona de Aragón. Cabe comentar, sin embargo, que el Conde Catalán nunca ostentará el título de "Rey", que pertenece a su esposa, sinó el de Príncipe de Aragón.

Un Biznieto de esta pareja real, Jaime I "El Conquistador", dará un nuevo impulso a la Reconquista, incorporando a la Corona de Aragón las tierras conquistadas al invasor árabe: Baleares, Valencia, Murcia y un largo etcetéra de territorios. Pero el tal Jaime I, que había sido armado caballero y desposado en Tarazona de Aragón, fue un excelente guerrero pero un pésimo político. Desmembró la Corona repartiendo sus dominios entre sus hijos, convirtiéndose en el monarca más antiaragonés, junto con Felipe II de la historia de España.

La unión dinástica de los dos reinos más poderosos de la península: Castilla y Aragón-Cataluña, en 1.496, fue propiciada por el matrimonio de Isabel de Castilla y Fernando II de Aragón, conocidos como los Reyes Católicos. La conquista de Granada, en 1.492; de Canarias, en 1.496; y la anexión de Navarra; en 1.512, consumaron la unidad nacional.

¿Pretende usted, Sr. Alcalde, destruir esta unidad cuyo quingentésimo aniversario-quinientos años, por si no se entiende- estamos a punto de con-

memorar?.

Pasaré, ahora, como anuncié en un principio a los argumentos jurídicos.

Quien repase los debates sobre el Art. 2 de la Constitución, sobre su Título VIII, y, en concreto, sobre la propuesta del Sr. Letamendía (entonces en Euskadico Ezquerria) sobre el propio concepto de la Autodeterminación, se encontrará con textos y discursos del mayor interés. Conviene recordar que el tema fue ya debatido y rechazado en el propio debate constitucional, con todas sus consecuencias. Y no se ha de olvidar que nuestra Constitución se basó en un consenso de todas las fuerzas políticas en lo fundamental. Son muchos los españoles que decidieron, encomiablemente, sacrificar muchos de sus puntos de vista sobre la organización social y política de nuestra patria en aras de un servicio histórico a la causa de la más perfecta unión e integración de todos

El derecho a la autodeterminación es, ciertamente, una noción acuñada en el Derecho Internacional, no susceptible de extrapolación al ámbito del derecho interno. El derecho de autodeterminación, en virtud del qual, "todos los pueblos establecen libremente su condición política", está reconocido en la Carta de las Naciones Unidas y en las Declaración y Resoluciones que la desarrollan, pero que precisan claramente sus límites al manifestar:

"Todo intento encaminado a quebrantar total o parcialmente la unidad nacional y la integridad territorial de un país es incompatible con los propósitos y principios de la Carta de las Naciones Unidas"- declaración de la Asamblea General de la ONU, 1960,-

España es una nación. La Constitución se fundamenta en su indisoluble unidad. Y esta unidad a la que aludo es anterior, no resultante o fruto de la Constitución. Es España (Art. 1.1) la que se constituye en un Estado social y democrático de derecho; es el "pueblo español", del que emanan los poderes del Estado (Art. 1.2), el titular de la soberanía nacional.

Las nacionalidades y regiones, en cuanto integrantes de la Nación Española en que reside la soberanía, carecen, pues, de la facultad de autodeterminación, que sólo puede predicarse de la propia Na-

13

ción Española y no de ninguna de las Comunidades que la integran.

Todo ello lleva a la conclusión de la manifiesta incompatibilidad entre Constitución y derecho a la autodeterminación de una parte del pueblo español.

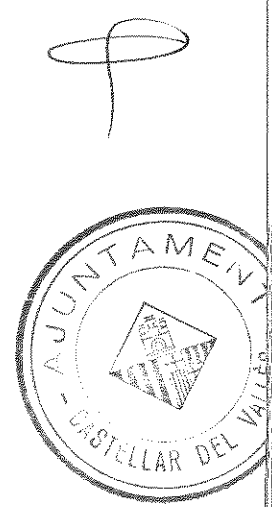
El derecho a la Autonomía de las nacionalidades y regiones tiene una naturaleza conceptual radicalmente distinta, e incluso antitética, de la del derecho de autodeterminación. El derecho a la autonomía es un elemento de integración política del propio estado, al asentarse sobre una base constitucional. Nacionalidades y regiones tiene garantizada por la propia Carta Magna- su existencia y autonomía, comportando ésta última capacidad de autogobierno tan amplia y extensa como la propia Constitución permita.

El Partido Popular en Castellar, al que modestamente represento, considera que la libertad de expresión ampara cualquier postura política manifestada por procedimientos democráticos. Pero el planteamiento de un pretendido derecho a la autodeterminación en un debate sostenido en el seno del Parlamento Catalan constituye un grave atentado a la Constitución Española; la Moción que el Sr. Alcalde presenta esta noche, una solemne majadería, una necedad, o- si se me permite el término vulgar- una chorrada con todo el respeto hacia su persona.

Para acabar, expondré mis argumentos de sentido común. El conocido "seny català", Sr. Alcalde.

Que en el umbral del siglo XXI, después de 500 años de unidad española Sr. Alcalde, cuando Europa camina hacia la integración, se planteen estas mociones es algo que hace sonreír al más elemental sentido común. Algunos elementos mediocres de la política española no sólo han perdido el sentido de la ética y de la estética, sino también el del ridículo. No puedo menos que recordar al Sr. Roca Junyent- tan excelente orador y parlamentario él- predicando por la "terrible estepa castellana" las bondades de su fantasmagórico Partido reformista. ¿Qué les diría ahora "a los de la Meseta" como Vds. dicen? ¡Señores castellanos, ahí se quedan Vds.! ¡Que nos autodeterminemos!.

Vd., Sr. Alcalde, por lo menos no es tan ambiguo. ¿Qué se puede esperar de Vd., que prohíbe el uso de la lengua española en todas las publicaciones mu-

nicipales, salvo en los avisos para pagar impuestos; que prohíbe la exhibición pública de la bandera española en los balcones del Ayuntamiento y hasta en este mismo recinto donde, legalmente, es preceptivo. Por esta razón, mientras este concejal ocupe su puesto, siempre utilizará el castellano en la "Casa de la Vila" y cuando, como y donde quiera.

Fomentar el embolismo de la autodeterminación como aspiración independentista es provocar la discordia entre todos los españoles, pudiendo convertir el mapa en un rompecabezas sangriento. Alentarlo desde ese sillón que usted ocupa es dividir a la población castellanense. Recuerde Vd. las palabras de D. José Ortega i Gasset en el Congreso de los Diputados: "España es una unidad de destino en lo universal". Convertir el País en un Reino de Taífas es, por decir algo, muy poco inteligente. Cuando los parlamentarios de su grupo del CiU se embarcaban en la irresponsable aventura de maximalismo demagógico, fletada por Esquerra Republicana, es de justicia que resaltemos las palabras de la máxima autoridad de Catalunya, El Honorable Sr. Jordi Pujol: "nuestro gobierno y yo estamos orgullosos de la nacionalidad catalana, de defender nuestra lengua y personalidad, pero queremos estar integrados en la unidad española". Observe Vd., Sr. Alcalde, los términos textuales utilizados por el Sr. Pujol: "Nacionalidad", no nación, y "unidad española".

Y si nos remontamos trece años atrás, podemos recordar también las palabras del Sr. Pujol en las recién constituidas Cortes democráticas de 1.977: La autonomía que pedimos no es para desentendernos ... Esa era, sin duda, la traducción contemporánea de las doloridas imprecaciones de patriotismo catalán y español de Joan Maragall.

Habría de tener presente siempre, Sr. Alcalde - al igual que quienes voluntaria o forzosamente aprueben su moción - que la misma denominación de su partido, "Convergència", es tributaria de unas palabras de Cambó alusivas a la voluntad de entendimiento con el resto de España. El Sr. Pujol en Washington ha hecho, hace muy pocos días, convergencia clausurando la inquietante fisura de divergencia, representada por una desafortunada proposición no de ley, que Vd. se empeña en apoyar.

Recuerde Vd., por último, que las palabras del insigne literato D. Antonio Machado: "Sólo los necios confunden el precio con el valor", sin faltarle al respeto, el valor de su moción, un apoyo inútil a una proposición descabellada. El precio, el rechazo del pueblo español y el ridículo más soberano.

Visca Catalunya! Visca Espanya!".

A continuació intervingué el Sr. Bartomeu-Xavier Calafell (IC) que digué:

"Quan el 12 de novembre de l'any passat el Parlament de Catalunya aprovava la proposició no de Llei referida al DRET DE L'AUTODETERMINACIÓ, en la qual s'afirmava que "Catalunya forma part d'una realitat nacional diferenciada i, en conseqüència, l'acatament de l'ordre institucional vigent no significa la renúncia del poble català a l'AUTODETERMINACIÓ" i que aquesta significa incrementar l'autogovern fins alla on cregui convenient, pocs es pensaven que aquestes paraules poguessin promoure una de les polèmiques més llargues i intenses dels darrers temps.

Si hom reconeix la llibertat d'expressió, fer una declaració de què "els catalans no renunciïn al seu dret de l'autodeterminació" no es res monstruós.

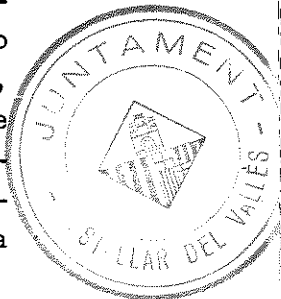
Autodeterminació és aquell dret que correspon a tot individu ben nascut per decidir allò que vol ser. I aquest es un dret reconegut universalment.

Cadascú té el dret d'exercir la seva pròpia voluntat per quedar-se en aquest costat de la ratlla o per fer el pas que el col·locarà a l'altra.

Considero molt important d'esmentar aquí unes paraules molt contundents del pensador castellà, Lain Entralgo, que va escriure aproximadament un any: "Si en uso de lo que llaman derecho a la autodeterminación -que, en mi opinión, pertenece de manera esencial a los "DERECHOS HUMANOS"- decidieran independizar de España, renegar del castellano y prescribirlo en su territorio, tal hecho me doleria profundamente, pero me sentiria en el deber de aceptarlo". I que ningú s'escandalitzi, perquè si es creu amb la voluntat popular i en els drets de tots els pobles a elegir el seu propi destí, aquesta és la realitat encara que ens dolgui.

Si pensem que les nacions i els pobles valen més que els estats. Si pensem que és lícit imaginar,

T

per a Europa, un futur diferent del que han marcat les monarquies i les dinesties (i les Repúbliques que han recollit l'herència en forma de fronteres i poder). Si pensem que els pobles, i no només els estats són subjectes de dret. Si pensem que l'història és dinàmica, imprevisible i oberta a totes les possibilitats. Si pensem tot això, com a mínim que no vulguin obligar-nos a renunciar fins i tot a imaginar algun d'aquests futurs possibles.

Pronunciaments com els que ha fet el Ministre d'Administració Territorial Almunia (14-1-90): "La autodeterminación no se contemplará ni a corto, ni a medio ni a largo plazo", es a dir mai; o "quien reclama la autodeterminación está abriendo una puerta a la independencia", són docmàtics, supercategòrics i no gaire democràtics. Em semblen expressions més pròpies de la dictadura, que no pas de la democràcia.

Per altra banda, les argumentacions del Partit Popular mostren una actitud autènticament totalitària (ha demanat que el Govern paralizzi qualsevol discussió que sobre autodeterminació tingui lloc en els Parlaments Autònoms) i demostren que això d'Espanya no es el resultat d'un pacte, sinó una realitat essencial i essencialment indivisible.

La Constitució Espanyola es presentada com un text fruit no d'unes circumstàncies històriques, sinó una espècie de sagrada escriptura, intocable, indiscutible i no reformable. Se'n fa com una mena de sacralització, però tots sabem molt bé que la Constitució no va ser altre cosa que un pacte en un moment difícil, que va néixer amb la presència encara calenta de la por. La seva validesa s'acabarà en el moment en que deixi de servir. És evident que si la Constitució no és un pacte, el dret de l'autodeterminació no existeix, i ni tan sol existeix la possibilitat de modificar-la. I això entre en contradicció amb les manifestacions dels qui han dit que en la Constitució ens AUTODETERMINAVEN (com ha dit Raimon Obiols). Acceptar això és reconèixer implícitament que ens podem tornar a autodeterminar quan ens sembli.

Durant el període democràtic, les reivindicacions nacionalistes han semblat un perill, una amenaça per a l'estabilitat del sistema. S'ha tractat d'imposar el model jacobí francès que ha convertit

les realitats nacionals en simples elements folklòrics. Per aixó s'ha arribat a la conclusió, per part dels partits que defensen el nacionalisme, que arribats a l'any 1990 a Catalunya no tenim autonomia política. Estem en una situació de clara regressió. S'evidencia que els drets nacionals del nostre poble no han estat satisfets.

Es normal, en aquestes circumstàncies, que un sector de ciutadans que constata l'abisme existent entre el text de l'Estatut i la realitat a què s'ha arribat, entengui que és més útil parlar no ja de reformes sinó, simplement d'autodeterminació.

Hi ha hagut un deteriorament del procés autonòmic: mentre uns veien en el procés autonòmic un camí dirigit a aconseguir unes quotes més grans d'autogovern, uns altres subsumien aquesta qüestió en el si d'una construcció menys política i més tècnica: la simple descentralització administrativa.

Així, a poc a poc, hem anat veien com després de deu anys aquella pretesa descentralització administrativa ha quedat en ben poca cosa. La màquina estatal ha anat adquirint una importància creixent (explotant a fons l'ambigüitat de la Constitució i de l'Estatut, amb la complaença del Tribunal Constitucional).

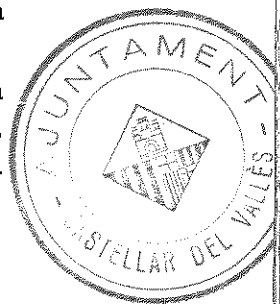
Quan el Sr. Maragall declara:

"Jo no em considero lituà. Jo no em considero de la mateixa situació política d'un lituà, oprimit des del punt de vista nacional". Cal dir-li que: Quan el Govern espanyol "loapitza" les competències, el finançament, les festes tradicionals i impugna les lleis aprovades per unanimitat en el Parlament de Catalunya, oprimeix el poble català.

Curiosament, avui els Països Bàltics (dins d'un estat totalitari) gaudeixen de més autonomia econòmica que Catalunya dins d'un estat democràtic.

Jo em sento solidari dels lituans i admiro la seva fortalesa nacional i confio que tant els Països Bàltics cons Catalunya trobaran dintre del seus contextos estatals una formula més generosa de llibertat i també d'autogovern.

Admira que 50 anys després que els exèrcits soviètics ocupessin el país, Lituania tingui avui el coratge de respondre a Gorbtxov amb tanta seguretat i coherència política:

"Volem ser alló que érem fa 50 anys, abans que la guerra i la política soviètica ens convertissin en una regió.

No ens orgamitzeu la policia ni l'exèrcit que ja ho farem nosaltres.

No ens envieu delegats culturals ni polítics, que ja els nomenarem nosaltres.

La nostra i la vostra amistat serà fruit de la pròpia llibertat de cadascú."

I aixó mateix, creiem que és aplicable a Catalunya: Volem ser alló que èrem ara fa 276 anys...

Ès evident que la paraula AUTODETERMINACIÓ té un caràcter multívoc. Pot equivaler a autogovernar-se. I en aquest sentit, no renunciar a l'autodeterminació significa no renunciar a un sostre ideal de competències. Ès evident que l'Europa unida no comporta separació o independència, sinó, per exemple, que Catalunya, sense amenaça de rebaixes, augmenti les seves competències i arribi a tenir, al menys, les dels valons o les d'un land alemany.

Per acabar vull dir també que mostrem una certa preocupació per les manifestacions ambigües de Convergència i Unió. Així les declaracions últimes del President de la Generalitat, Jordi Pujol, fetes als Estats Units, matisant determinats aspectes sobre la moció presentada al Parlament, mostren una gran ambigüitat sobre el tema que ens ocupa. El Sr. Pujol quan és a Catalunya manifesta que "som una "NACIO" i quan és fora es mostra arreladament espanyolista. Aixó per al nostre Grup representa moure's dintre d'un camp indefinit: o s'està per l'autodeterminació o s'està en contra.

Iniciativa per Catalunya defensa plenament el Dret a l'Autodeterminació, com ho va demostrar amb el seu vot de la proposició no de llei en el Parlament de Catalunya. I creiem bo que els Ajuntaments de Catalunya es manifestin al respecte.

Iniciativa per Catalunya veu la necessitat del desenvolupament de l'autogovern per poder exercir en el futur el Dret a l'Autodeterminació. Per aixó es fonamental la reforma del Senat i de tots aquells aspectes del títol VIII de la Constitució Espanyola que s'adrecen al respecte de la plurinacionalitat de l'Estat en base al reconeixement del Dret al'Autodeterminació.

I és per les raons exposades que el Grup Municipal d'Iniciativa per Catalunya votarà a favor de la proposta.

El Sr. Josep Rodríguez i Vasallo digué que intervindria en tràmit d'explicació del vot.

Sotmesa a votació fou aprovada per majoria absoluta, amb el següent resultat:

Vots a favor : ONZE (11), dels Regidors de CiU i I.C.

Vots en contra: CINCO (5), dels Regidors del PSC i PP.

Abstencions : CERO (0).

El Sr. Josep Rodríguez i Vadallo (PSC) explicà el seu vot dient que el seu grup esta en una posició intermitja, en el sentit que negar l'autodeterminació no els sembla bé, però creuen que es obligació dels governants el donar un model d'Estat. Ignorar que Catalunya viu inmersa en el context de l'Estat Espanyol es absurd. Afegí que creia que es podien esgotar les possibilitats d'autodeterminació de Catalunya i que el plantejar aquet tema ara nomès creava tensions innecessàries en la Societat. Per aixó presentara una proposta alternativa que va en la línia de clarificar les posicions.

9.- PROPOSTA DE DECLARACIÓ INSTITUCIONAL DEL GRUP MUNICIPAL SOCIALISTA.

El Grup Municipal Socialista i en el seu nom i representació el Regidor que subscriu, proposa a l'Ajuntament Ple l'adopció de la següent declaració institucional:

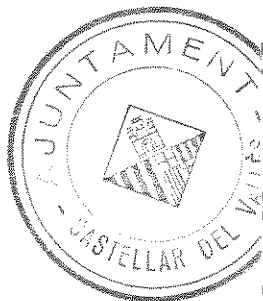
"L'Ajuntament de Castellar del Vallès amb motiu del desè aniversari de l'Estatut.

ACORDA:

PRIMER.- Reiterar la voluntat d'aconseguir per Catalunya un autogovern sòlid i un desenvolupament estable d'un projecte nacional català.

SEGON.- Constatar amb satisfacció els avenços realitzats en la línia d'aquests objectius durant aquest període en el marc de la transició democràtica i amb el desenvolupament Constitucionali Estatutari.

TERCER.- Posar de manifest la isuficiència del grau d'autogovern assolit i la necessitat de comple-

tar, perfeccionar i aclarir, en la línia prevista en el pacte constitucional els processos de transferències i el reforçament de les competències de la Catalunya Autònoma.

QUART.- Considerar també l'aprofitament incomplet del grau d'autogovern assolit des de Catalunya mateix i la necessitat de perfeccionar els mecanismes interns d'aprofundiment de l'autogovern real.

CINQUÈ.- Constatar la insuficiència del model actual de finançament per a la satisfacció de les aspiracions del poble de Catalunya. La revisió del sistema de finançament i el reforçament de les previsions pressupostàries en l'àmbit del govern autònom i dels governs locals, són una peça cabdal per fer avançar la Catalunya autònoma.

SISÈ.- Manifestar que en el procés de construcció de l'autogovern s'ha produït una situació d'erosió i marginalitat dels governs locals que ha afeblit la necessària articulació institucional.

Un autogovern fort s'ha de construir també des dels Ajuntaments i amb la col.laboració decidida dels Ajuntaments.

SETÈ.- Expressar la preocupació per l'empobriment ideològic i conceptual del catalanisme polític perdut enmig de les divagacions i l'ambigüitat manifesta. Urgir la represa d'un debat intel.lectual i polític on es clarifiquin qüestions com nació i nacionalitat, autonomia i autogovern, redefinició en sentit federal de l'Estat, autodeterminació i independència.

Considerar que el debat no es pot segrestar en l'àmbit de les institucions i que cal implicar-hi el conjunt de la societat catalana.

Considerem que el debat sobre aquestes qüestions i aquests drets és irrenunciable i que el posicionament i clarificació de les forces polítiques i la societat catalana és una condició necessària i imprescindible per a la lliure elecció de les opcions i propostes polítiques que en cada moment es sotmetin a la consideració del poble de Catalunya.

VUITÈ.- Expressar preocupació pel retrocés cultural i lingüístic de Catalunya i constatar la necessitat de nous impulsos polítics per a superar en l'ambient cultural de Catalunya les inèrcies i clau-

dicacions que ens constaten. En el marc d'una profunda revolució tecnològica adoptar les línies d'actuació a aquestes noves realitats i propiciar la incorporació plena de la cultura catalana a aquests àmbits.

NOVÈ.- Constatar amb preocupació les contradiccions creades entre l'actual nivell d'autogovern assolit i el procés específic de desnacionalització econòmica que es produeix i s'afavoreix simultàniament.

DESE.- Manifestar la necessitat d'un perfeccionament i adaptació a cada moment de les previsions constitucionals i estatutaries i crear els mecanismes per a la superació de tots els desajustaments competencials i d'altra natura detectats en aquests darrers anys.

ONZE.- Proclamar que l'expressió màxima de la sobirania del poble de Catalunya i de la seva voluntat d'autogovern és el Parlament de Catalunya i que és en aquest àmbit i en aquest marc, on cal situar el debat polític i les propostes i programes dels partits per a fer avançar les aspiracions de tots els ciutadans de Catalunya.

Explicà la proposta el Sr. Josep Rodriguez i Vasallo (PSC), dient que resum la posició dels socialistes catalans.

Intervingué el Sr. Miquel-Àngel Sòria, dient que votarien a favor perquè aquesta proposta afavoria a Castellar.

Sotmesa a votació fou denegada, amb el següent resultat:

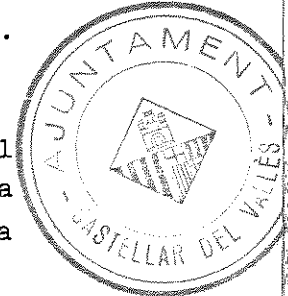
Vots a favor : CINCO (5), dels Regidors del PSC i P.P.

Vots en contra: ONZE (11), dels Regidors C.iU. i I.C.

Abstencions : CERO (0)

Intervingué el Sr. Bartomeu-Xavier Calafell (I.C.) per dir que havia votat en contra perquè la proposta la trobava fora de lloc i era una amalgama de coses diferents.

Per coincidir aquest Ple, practicament amb la data de la sessió ordinària mensual, el Sr. Alcalde digué que admeteria proposicions i preguntes, malgrat no constar en l'ordre del dia. En aquest sentit es

respongueren les dues preguntes d'anteriors sessions.

- en relació a la pregunta sobre els motius pels quals el Regidor Sr. Joan Piñot s'havia abstinut en la votació de l'adjudicació de les obres de consolidació de Castellar Vell, li contesta el Sr. Joan Piñot dient que malgrat haver votat a favor l'aprovació del projecte, després d'haver-se informat a fons del tema, rectificà la seva posició, i va preferir esser personalment independent, pel qual motiu es va abstenir en l'acord d'adjudicació.

- en relació al perquè no es va tenir en compte a l'oposició a l'hora d'establir els criteris de preferència en el tema d'asfaltat de carrers, respongué el Sr. Alcalde dient que s'havia tingut en compte els criteris dels tècnics i les demandes dels veïns. Que reconeixia com a cert que s'havia dit en una Comissió Informativa que es consensuaria amb l'oposició la prioritat de l'actuació. El Sr. Josep Rodríguez i Vasallo (PSC) el rectificà, dient-li que el que s'havia incomplert era una promesa de l'Alcalde feta davant d'un Ple.

El Sr. Bartomeu-Xavier Calafell (IC) feu dues proposicions; la primera relativa a que atès que ja estan adjudicades les obres del c/ Major i que es va quedar en sessió plenària de març de 1988 que per tal de que no es deteriorés l'asfaltat s'esperaria a efectuar-ho un cop estessin enllestides les obres del solar del costat de l'Ajuntament, demanà que es respectés aquest acord. Li contestà el Sr. Ferran Sàncles dient-li que si no es podia guardar l'ordre d'execució establert, es demanaria als promotors de l'edifici veí de l'Ajuntament un aval per garantir els desperfectes.

La segona relativa a que amb ocasió de la remodelació del c/ Major seria convenient de estudiar la possibilitat d'eliminar els cables de corrent penjats i soterrar-los. El Sr. Alcalde li digué que en prenia nota.

La Sra. Pilar Llaquet (PSC) formulà la següent pregunta:

-¿Perquè no arriba el Butlletí Casa de la Vila a tots els domicilis de Castellar?. Li contestà el Sr. Josep-Ramon Recordà, dient-li que es difícil controlar minuciosament el servei de repartiment.

El Sr. Josep Rodriguez i Vasallo (PSC) demanà finalment al Sr. Miquel-Àngel Sòria que li aclarís el contingut de l'article que va publicar al darrer exemplar del Casa de la Vila, en el que donava a entendre que hi havien despeses escolars sense justificar. El Sr. Miquel-Àngel Sòria li digué que els hi aclariria en Comissió Informativa.

I no havent-hi cap més assumpte a tractar, faltant tres minuts per les dotze de la nit, s'aixecà la sessió de la qual s'estén la present Acta que signen amb mi, el Secretari accidental, tots els membres components de l'Ajuntament Ple. Certifico.

 Antoni
 I.R. Rovdi
 Angel R. Day
 Miquel
 Joan
 Miquel
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni
 Antoni

